

Міністерство
освіти і науки
України

Міністерство освіти і науки України
Національний університет біоресурсів і
природокористування України
Механіко-технологічний факультет
НДІ техніки та технологій
Кафедра транспортних технологій та засобів у АПК

Представництво Польської академії наук в Києві
Польська академія наук відділення в Любліні
Академія інженерних наук України
Українська асоціація аграрних інженерів

90 річниця механіко-технологічного факультету
НУБіП України присвячується

**ЗБІРНИК ТЕЗ
доповідей
II Міжнародної
науково-практичної конференції
«Автомобільний транспорт та інфраструктура»**

AutoTransport and Infrastructure

11-13 квітня 2019 року
м. Київ

УДК 351.81

ПРИНЦИПИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ТРАНСПОРТНОЇ ГАЛУЗІ

Вольська Олена Михайлівна, д.держ, упр, доцент,
ДВНЗ «Херсонській державний аграрний університет»
e-mail: volski1945@ukr.net

Симоненко Роман Вікторович, к.т.н., доцент,
ДП «ДержавтотрансНДПроект»
e-mail: rsymonenko@insat.org.ua

Транспортна галузь – це галузь, яка забезпечує базові умови існування суспільства, при цьому вона є важливішою умовою ефективного соціально-економічного розвитку будь-якої держави.

Згідно схваленої Національної транспортної стратегії України на період до 2030 року, транспортна галузь є однією з базових галузей економіки, має розгалужену залізничну мережу, розвинуту мережу автомобільних шляхів, морські порти та річкові термінали, аеропорти та широку мережу авіаційних сполучень, вантажних митних терміналів, що створює необхідні передумови для задоволення потреб користувачів транспорту у наданні транспортних послуг та розвитку бізнесу [1].

Судячи з цього одним із найважливіших стратегічних ресурсів у формуванні економіки та соціальних відносин є транспорт. До транспортної системи ставляться високі вимоги щодо якості, регулярності та надійності зв'язків, збереження вантажів, безпеки перевезення пасажирів, швидкості та якості доставки. Потреба у транспортній системі, що чітко функціонує, дедалі посилюється, стає базисом сталого розвитку господарського комплексу країни, його інфраструктури та ринкового середовища.

Вивченням та аналізом розвитку транспортної галузі займалися відомі вчені-економісти О. Бакаєв, В. Дубіщев, В. Желинський, Р. Косогляд, Ю. Кулаєв, Р. Ларіна, М. Макаренко, А. Перепелюк, В. Пилюшенко, С. Пирожков, Н. Потапова, В. Ревенко, О. Фінагіна, Ю. Цветов.

Упорядкування досвіду вивчення транспортної галузі у системі наукових знань державного регулювання та управління; визначення стратегії управління транспортною галуззю країни; формування методів і методик стосовно адаптації рекомендацій щодо існуючого стану регіональних господарських комплексів; нерозкритість у повному обсязі визначених питань обумовили вибір теми статті, мету і структуру дослідження

У перше десятиліття незалежності на транспорті були проведені базові структурні та інституційні перетворення. Створено основи правової бази транспорту, що відповідає новим соціально-економічним умовам. Розділені функції державного управління та господарської діяльності, створена адекватна ринковим умовам система державного регулювання транспортної діяльності. Переважно, завершена приватизація.

Значно зросла системоутворююча роль транспорту і взаємозв'язок завдань його розвитку з пріоритетами соціально-економічних перетворень. Транспорт в цілому задовольняє зростаючий попит на перевезення вантажів і пасажирів, спостерігалось зниження вантажоемкості економіки і зростання рухливості населення.

У сучасних умовах господарювання транспортна галузь задовольняє лише основні потреби населення та економіки в перевезеннях за обсягом, але не за якістю. Сучасний стан транспортної галузі не повною мірою відповідає вимогам ефективної реалізації євроінтеграційного курсу України та інтеграції національної транспортної мережі в Транс'європейську транспортну мережу [1].

Розвиток і вдосконалення транспорту здійснюється відповідно до державних цільових програм з урахуванням його пріоритету та на основі досягнень науково-технічного прогресу і забезпечується державою [2].

Державне регулювання транспортної діяльності, державне фінансування окремих елементів транспортної системи і видів транспортної діяльності в умовах ринку залишаються об'єктивною необхідністю.

В основу транспортної політики держави покладено принцип поділу державних завдань регулювання галузі та виконання господарських функцій. При цьому держава, обмежуючи свої функції як господарюючого суб'єкта, підвищує ефективність державного регулювання на транспорті, направляючи його на підвищення якості обслуговування і зниження суспільних витрат, пов'язаних з транспортною діяльністю.

При безумовних галузевих і регіональних відмінностях в транспортній системі на макрорівні держава розглядає транспорт як єдиний об'єкт управління. Погоджений розвиток і організація взаємодії різних видів транспорту роблять транспорт єдиним комплексом, що забезпечує додатковий синергетичний ефект.

При цьому державне регулювання транспортною галуззю ґрунтується на принципах: правової єдності; реалізації регулюючої функції всіх видів транспорту у держави через органи державної влади; збалансованості бюджетних ресурсів між різними видами транспорту; координації розвитку інфраструктури різних видів транспорту через освіту, транспорту безпеку і обороноздатності країни; узгодженості інтересів і об'єднання зусиль різних рівнів виконавчої влади в розвитку транспортної системи за допомогою регулювання міжвидової конкуренції; побудови єдиного інформаційного простору на транспорті; сприяння з боку державних органів влад розвитку бізнесу та підприємництва у транспортній галузі.

ЛІТЕРАТУРА

1. Національна транспортна стратегія України на період до 2030 року: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/go/430-2018-p>.
2. Закон України «Про транспорт» / Електронний ресурс. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/>